

Nr 305.

Av fröken Liljedahl m. fl., om hänförande av sjukdomen tuberkulos som yrkessjukdom enligt lagen om försäkring för vissa yrkessjukdomar.

Som grundprincip för lagen om vissa yrkessjukdomar ligger — såsom senast framhölls i kungl. prop. nr 10 vid 1949 års riksdag — att endast sådana sjukdomar omfattas av försäkringen, vilkas uppkomst utan större svårighet kan ledas tillbaka till arbete eller därmed sammanhängande förhållanden. På grund härav äro icke sådana sjukdomar medtagna, som icke i regel kunna tillräckligt tydligt skiljas från andra åkommor. Vidare äro sådana sjukdomar uteslutna, som kunna uppkomma både till följd av inverkan av arbetsförhållandena och av andra orsaker utan att uppkomst-sättet i det speciella fallet kan med tillräcklig grad av säkerhet fastställas.

Denna grundprincip har bevarats även sedan lagens tillämpningsområde vid flera tillfällen utvidgats antingen genom utökning av antalet angivna sjukdomar eller antalet sjukdomsalstrande ämnen. Bl. a. ha under lagen hänförts vissa sjukdomar under förutsättning att sjukdomen uteslutande eller till övervägande delen förorsakats av den försäkrades arbete. För andra sjukdomar gäller som villkor, att den försäkrades arbete består i yrkesmässigt meddelande eller utövande av sjukvård eller barnavård o. d.

Vid senast vidtagna komplettering av lagen infördes under dess tillämpningsområde bl. a. sjukdomen epidemisk hepatit. I fråga om denna sjukdom framgick det av en av medicinalstyrelsen företagen undersökning bland i epidemisk gulsot insjuknad personal vid landets sjukvårdsinrättningar, att av antalet insjuknade 53 % hade kommit i beröring med gulsotspatient under arbetsutövningen. Denna andel ansågs vara tillfyllest för att i fråga om sjukvårdspersonal i det särskilda fallet kunna fastställa sambandet mellan insjuknandet och arbetet och således hänföra sjukdomen till yrkessjukdomarna.

Det borde nu övervägas, huruvida inte även tuberkulos borde på samma villkor som den epidemiska hepatiten räknas som yrkessjukdom. Sjukvårdspersonalen är här på ett uppenbart sätt utsatt för smittorisk. Det torde inte föreligga några större svårigheter att i det särskilda fallet fastställa sambandet mellan ett insjuknande i tuberkulos och arbetet.

Svårigheten att erhålla personal till sanatorier och tuberkulossjukstugor har under de senaste åren, med den brist på arbetskraft som förevarit och fortfarande råder, alltmera tilltagit. Faran för smittan och vetskapen om det men, en sådan smitta kan medföra, göra att man hellre söker sig till arbetsplatser, där man är försäkrad mot de skador, som kunna förorsakas

genom arbetsutövningen. Frånsett dessa orsaker, som delvis kunna härledas till nuvarande brist på arbetskraft, finna vi det synnerligen önskvärt och väl berättigat, att den sjukvårdspersonal, som under yrkesutövning löper så stor risk att ådraga sig en sjukdom som kan medföra varaktigt men och invaliditet, bör få komma i åtnjutande av det skydd, lagen om försäkringar mot yrkessjukdom ger.

Med anledning härav hemställes,

att riksdagen måtte besluta hemställa hos Kungl. Maj:t om utredning av frågan om hänförande av sjukdomen tuberkulos som yrkessjukdom enligt lagen om försäkring för vissa yrkessjukdomar.

Stockholm den 26 januari 1950.

Edith Liljedahl.

Brita Elmén.

Helga Sjöstrand.

Paul Bergstrand.